

Vänsterpress om primärvalen i USA – början av april 2016

De amerikanska primärvalen fortsätter.

Bland republikanerna leder Donald Trump stort, med Ted Cruz på andra plats.

Bland demokraterna leder Hillary Clinton, men Bernie Sanders fortsätter att överraska. De som trodde att det i stort sett var klart att Clinton skulle ta hem nomineringen har fått sig flera tankeställare. I slutet av mars vann Sanders med skrällsiffror i Alaska (82%), Hawaii (71%) och Washington (73%). Framgångarna har fortsatt i början av april, med Wisconsin (56%) och Wyoming (57%).

Det politiska systemet i USA skakar i sina grundvalar, vilket både Trumps och Sanders framgångar är ett uttryck för: båda är – på olika sätt – obekväma för sina respektive partier. Särdeles anmärkningsvärt är det faktum att Bernie Sanders, som betecknar sig som socialist, lyckas bjuda ordentligt motstånd mot det demokratiska ”etablissemangets” favorit (Clinton) och entusiasmera och mobilisera miljontals människor. Det som ingen trodde för en månad sedan trodde var möjligt, att Sanders skulle kunna vinna över Clinton, är nu en öppen fråga: avgörande kommer förmodligen primärvalet i New York (19 april) att bli.

Att flera svenska vänstertidningar och webbsajter (bland dem *Arbetaren* och *Proletären*) ännu inte kommenterat denna utveckling är märkligt – uppenbarligen inser man inte vilken potential denna utveckling i världens enda militära supermakt bär inom sig.

Se även: [Vänsterpress om de första primärvalen i USA 2016](#) (februari), [Vänsterpress om primärvalen i USA – mars 2016](#) och [Vänsterpress om primärvalen i USA – slutet av mars 2016](#)

Martin Fahlgren 10/4 2016

Innehåll

Internationalen	1
<i>First we take Wisconsin...</i>	1
<i>Bernie Sanders och Jeremy Corbyn står rakryggade</i>	2
Offensiv	3
<i>USA: Tvåpartisystemet på väg att slitas sönder</i>	3

Internationalen

First we take Wisconsin...

Emma Lundström

Internationalen 6/4 2016

Det gick väldigt bra för Bernie Sanders i primärvalet i Wisconsin i tisdags. Så bra att en seger i New York om två veckor känns inom räckhåll. För bara några månader sedan trodde ingen att senatoren från Vermont skulle kunna vinna den viktiga delstaten i mellanvästern. Men det gjorde han. Med 56 procent mot Hillary Clinton 43. De Clintontrogna medierna, som CNN och Washington Post, fortsätter dock att skriva att Sanders segrar inte betyder någonting i det långa loppet. Nyhetskommentarsajten The Young Turks har påpekat att det är väldigt många av etablissemangsjournalisterna som hoppas blir belönade av Clinton för sin trofasthet. Varför Sveriges Radios USA-korrespondenter kör på samma linje är svårare att förstå. När Sten Sjöström på tisdagskvällen rapporterade från Wisconsin för Studio Ett:s räkning så fick han inte bara vissa fakta om bakfoten utan hävdade också att Hillary Clinton inte är ”stoppbar”: ”Teoretiskt sett är hon väl fortfarande det, men jag skulle säga att i praktiken så är hennes plats som Demokraternas presidentkandidat säkrad till 99 procent.”

Det stämmer inte. I den verkliga praktiken, den som inte definieras av etablissemangsmedierna, har Bernie Sanders vunnit storsegrar de senaste veckorna medan det gått allt trögare för Hillary Clinton. I praktiken pekar de flesta opinionsmätningarna på att Sanders popularitet ökar stadigt medan Clintons sjunker. I praktiken har alla kandidater som vunnit Wisconsin sedan 1960, med ett undantag, blivit Demokraternas slutliga presidentkandidat. I praktiken har Hillary Clintons försprång inför primärvalet i New York den 19 april minskat drastiskt, så drastiskt att det börjar luta åt ännu en seger för Bernie Sanders. En avgörande sådan. Vinner han New York så är chansen väldigt stor att han vinner totalt.

En annan sak som just nu sker i praktiken är Panamaskandalen. Historiens största läcka som visar hur den Panamabaserade advokatbyrån Mossack Fonseca skapat brevlådeföretag i skatteparadis för att gömma pengar. Hillary Clinton drev 2011 igenom det frihandelsavtal med Panama som gjort skatteflykten möjlig. Bernie Sanders motsatte sig avtalet och varnade

för dess konsekvenser. På så sätt hamnade han på rätt sida av historien, som så många gånger tidigare. Han har även i ett uttalande sagt att han som president kommer att avsluta fri-handelsavtalet och inleda en undersökning av amerikanska banker, företag och rika privatpersoner som har förvarat sina pengar i Panama för att undvika att betala skatt.

En annan sak som sker i praktiken och som Sten Sjöström inte tar med i beräkningen är det faktum att allt fler amerikaner väljer bort traditionella medier eftersom den totala avsaknaden av objektivitet blir alltmer märkbar ju längre in i primärvalskampen vi kommer. Istället vänder sig många till oberoende alternativa nyhetskanaler som *The Young Turks*¹. Bara under mars månad hade The Young Turks 215 miljoner visningar på Youtube och Facebook.²

The Young Turks [TYT] ger en mer sanningsenlig bild av hur det går i primärvalet och talar om sådant som till exempel CNN väljer att inte låtsas om. Som att superdelegaterna kan byta sida och inte borde räknas in i det totala antalet delegater för varje kandidat. I verkligheten minskar Clintons delegatledning och det finns, vad Sten Sjöström än påstår, en reell möjlighet att Bernie Sanders tar över ledningen efter valet i New York där 291 delegater står på spel. Så i praktiken är det inte 99 procents chans att Hillary Clinton vinner nomineringen. I praktiken går det bra för Bernie Sanders. Om det hade varit Hillary Clinton som var i hans position vid det här laget i kampanjen hade etablissemangsmedierna mässat om en säker seger och krävt att Sanders klev av racet för gott.

Ett problem för Bernie Sanders är att 16 av de kvarvarande delstaterna håller slutna primärval vilket innebär att oberoende väljare – registrerade väljare som inte är knutna till något parti – inte får rösta. Detta är väljare som i hög grad väljer Sanders.

Ett annat problem är den attack som Clintonkampanjen nu har påbörjat mot Sanders-kampanjen för att med tjuvnyp och faktaförvrängningar försöka diskreditera senatorm från Vermont och få opinionen att vända till Hillary Clintons fördel igen.³ I ett mejl som gick ut till alla supportrar efter vinsten i Wisconsin beskrev Bernie Sanders vad som kommer att ske: ”Ni kan ge er på att den ekonomiska eliten i det här landet inte kommer att ge upp utan att bråka. De kommer att kasta allt de kan på oss. Men om vi står tillsammans så kommer vi att fortsätta vinna.”

Den 9 april är det dags för Wyoming Caucus som förväntas vara en säker seger för Bernie Sanders. Sedan hägrar Brooklyn, New York, där Hillary Clinton till slut gått med på en tv-sänd debatt med Brooklynsonen. Den kommer att äga rum den 14 april.

Bernie Sanders och Jeremy Corbyn står rakryggade

Per Leander

Internationalen 8/4 2016

Medan en stor del av världens politiska ledare – från Islands premiärminister till både Rysslands och Ukrainas mot varandra krigande presidenter – har avslöjats ha kopplingar till det massiva skatteffflandet i Panama, är det två personer som nu står mer rakryggade än någonsin: Bernie Sanders och Jeremy Corbyn. Inte bara för att de till skillnad från de andra går fria från alla korruptionsanklagelser, utan också för att de förutspådde det som nu har avslöjats.

¹ Se <https://www.youtube.com/user/TheYoungTurks> och officiella websajten <https://www.tytnetwork.com/> TYT har bl a gjort en längre Sanders-intervju: <https://www.youtube.com/watch?v=ggFitmOTSok> – Red

² TYT har haft många avslöjande reportage. Se t ex <https://www.youtube.com/watch?v=rrqqQAFenUo> där Trump visar att han är helt okunnig om grundläggande fakta vad gäller USA:s kärnvapenarsenal m m. Se även följande intervju med en Trump-anhängare: https://www.youtube.com/watch?v=za_R_VYWVDM

³ Se t ex Clinton om Sanders och sjukvårdsfrågan: <https://www.youtube.com/watch?v=EN-vbANx4WM> och <https://www.youtube.com/watch?v=Uf4DI8DGo3o>

Sanders – i en video som nu sprids på nätet⁴ – höll ett tal i amerikanska senaten 2011 mot att USA skulle ingå ett frihandelsavtal med Panama, och varnade just för att baktanken var att underlätta för skatteflykt. Corbyn å sin sida frågade nyligen ut premiärminister David Cameron i brittiska parlamentet varför han inte gör något åt skatteflyktingar, men möttes bara av hån och skratt från Cameron.

Nu har Cameron avslöjats med att själv vara inblandad i Panama-skandalen.

Det känns lite konstigt att säga, men just nu står världens hopp till två gråhåriga gamla gubbar. Tänk er om vi får se Bernie Sanders som USA:s president, och Jeremy Corbyn som Storbritanniens premiärminister.

Offensiv

USA: Tvåpartisystemet på väg att slitas sönder

Tony Saunois

Offensiv 6/4 2016

Presidentvalkampanjen i USA representerar en vändpunkt för USA:s samhälle och för arbetarklassens, medelklassens, de ungas och av kapitalismen exploaterades kamp. Samhället i USA är i greppet på en masspolitisering och förkastande av, eller massopposition till, de etablerade politiska partierna och deras ledningar. 26 procent av väljarkåren är registrerade som republikaner och 30 procent som demokrater. Den största gruppen är emellertid registrerade som ”oberoende”, 43 procent, vilket endast indikerar en del av det potentiella stödet för ett nytt parti. Tvåpartisystemet i USA håller på att falla sönder.

USA-kapitalismens båda partier, Republikanerna och Demokraterna, är sönderslitna av splittringar och omvälvningar. Den högervridna, rasistiska och reaktionära populisterna Donald Trumps framträdande på den politiska scenen visar den härskande klassens pågående kamp för att helt och hållet återta den kontroll man håller på att tappa över Republikanerna. Samtidigt är masskampen under uppsegling för att vinna nomineringen till att bli presidentkandidat inom Demokraterna, då miljontals har slutit upp för att stödja Bernie Sanders ”demokratiskt socialistiska” utmaning av Wall Street-vänliga Hillary Clinton.

Oavsett utgången av dessa oemotsvarade strider kommer USA:s samhälle aldrig att bli sig likt igen. Denna händelseutveckling återspeglar i grund och botten en massiv klasspolarisering. Den återspeglas i den enorma ojämlikhet som sliter sönder samhället. Mellan år 1947 och 1979 ökade inkomsterna för de 20 procenten med lägst inkomster med 122 procent.

Som en följd av ”reaganomics” [efter den tidigare amerikanske presidenten Ronald Reagans nyliberala politik] ökade de rikaste en procentens inkomster med häpnadsväckande 270 procent, medan inkomsterna för resten förblev stillastående eller sjönk. Om förmögenhetsfördelningen vore densamma idag som den var på 1970-talet skulle de fattigaste 20 procenten var och en ha 11 000 USA-dollar mer per år att röra sig med.

Det finns i synnerhet bland unga en revolt mot ”systemet” och en törst efter att lyssna på socialistiska idéer om ett alternativ till den fortfarande mäktiga, men ruttande, USA-imperialismen. Washington Post publicerade en artikel med rubriken: ”Våra socialistiska unga: Varför 2000-talister omfamnar en dålig gammal term (...) Denna vecka talar vi om uppgången för socialism” (den 21 mars 2016).

Det djärva ingripandet av CWI:s systerorganisation Socialist Alternative, särskilt den dubbla valsegern för Kshama Sawant i Seattles stadsfullmäktigeval, har varit en faktor bland andra

⁴ Se t ex <https://www.facebook.com/senatorsanders/videos/10154705986312908/> och kommentaren http://www.huffingtonpost.com/entry/bernie-sanders-panama-papers_us_5703c2d4e4b083f5c608d386

som har bidragit till utvecklingen runt omkring Sanders kampanj och har bidragit till att få upp frågan om socialism på bordet för debatt under valrörelsen. Massornas revolt i USA och deras stöd för Bernie Sanders "politiska revolution" inspirerar aktivister i Asien, Afrika, Latinamerika och Europa.

Bernie Sanders kampanj har, trots ansträngningar från den kapitalistiska median, vunnit ett enormt stöd. Pressen och media har inte gett hans kampanj mycket bevakning, utan har istället försökt tiga ihjäl den. Alternativt har den, i likhet med tidningar som *Washington Post*, attackerat honom i sexton artiklar inom loppet av 16 timmar.

Över fem miljoner donationer har givits till Bernie Sanders kampanj från omkring två miljoner människor. Efter vad pressen utnämnde till hans nedslående resultat den 16 mars när väljare i Illinois, Ohio, Missouri och andra delstater gick till vallokalerna samlade Sanders in över 4 miljoner USA-dollar på tre dagar. Efter hans jordskredssegrar i Washington, Alaska och Hawaii samlade han in ytterligare 4 miljoner på två dagar.

Hans resultat i primärvalen den 16 mars var en indikation på hans växande stöd. Det tydligt framträdande draget i dessa val var att han gjorde så bra ifrån sig i ett antal nyckeldelstater. I Illinois, som inkluderar den massiva arbetarklass-staden Chicago, gick han från att ligga tjugo procentenheter efter till att förlora med endast några få procentenheter. I Chicago fick han 45,5 procent av rösterna, trots att han hade hela det demokratiska partiets ruttna maskineri emot sig.

I Chicago äger en bitter strid rum mot den hatade demokratiska borgmästaren Rahm Emanuel – Obamas tidigare stabschef – som genomför skoningslösa attacker som bland annat innefattar att lärare sparkas och att statliga skolor läggs ned. Det stridbara lärarfacket CTU utlyste en strejk till den 1 april under hoten om att "lamslå staden", som nu har fått anslutning av snabbmatsarbetarna som kräver en minimilön på 15 dollar i timmen.

Emanuel stödde Clinton i primärvalet, vilket underblåste stödet för Sanders som på massmötet i Chicago proklamerade: "Jag skulle vilja tacka Rahm Emanuel för att han inte stödde mig. Jag vill inte ha stöd av en borgmästare som ger lärare sparken och stänger skolor".

Massmöten med tusentals – till och med tiotusentals – deltagare har ägt rum i delstat efter delstat. En av de senaste med 20 000 deltagare ägde rum i Seattle som utlystes med två dagars varsel. På detta stormöte talade också Socialist Alternative-medlemmen och stadsfullmäktigeledamoten Kshama Sawant, som manade till bildandet av ett nytt parti av och för de 99 procenten.

Detta följdes av jordskredssegrarna för Sanders i delstaten Washington där hann vann med 73 procent av rösterna och i Alaska där han vann med häpnadsväckande 82 procent. Dessa segrar har utan tvekan gett en oerhörd skjuts till hans anhängare och förnyat momentumet i hans kampanj som nu går vidare till de avgörande delstaterna Wisconsin, New York, Kalifornien med flera under de kommande månaderna.

De demokratiska primärvalens och det demokratiska partiets odemokratiska natur innebär inte desto mindre att det fortfarande är väldigt osannolikt att Sanders kommer att vinna en majoritet av de valda delegaterna – även om detta inte helt och hållet kan uteslutas.

Demokraterna har dock hundratals "superdelegater" – tidigare och nuvarande senatorer, guvernörer, presidenter, officiella partiföreträdare och andra – som först och främst agerar som den härskande klassens försvarare och vars röster kan fungera som ett veto å Clintons vägnar. Det är i själva verket inte ett parti med individuellt medlemskap, utan en valmaskin utan någon demokrati eller ansvar.

I Arizona pågår det en större omvälvning efter Clintons seger då det har framkommit att tiotusentals människor hindrades från att rösta på grund av ett otillräckligt antal vallokaler,

otillräckliga mängder valsedlar och att folk har blivit felregistrerade. Det finns där ett krav på att valet ska göras om i juni. Valsystemet är utformat för att blockera den typ av revolt som för närvarande äger rum.

Uppgången i stödet för hans idé om en ”politisk revolution” är inte desto mindre så stor att det inte är absolut säkert att den kommer att vara kapabel att göra så. Skulle Sanders lyckas med att vinna trots de stora hinder som finns i hans väg skulle Demokraternas kapitalistiska ledning aldrig acceptera det. De skulle försöka sabotera hans kampanj och en splittring skulle i praktiken utvecklas inom partiet.

Partikonventet i juli kommer, trots faktumet att det odemokratiska primärvalssystemet och ”superdelegaterna” troligen kommer att vara till stort stöd för Clinton, med säkerhet att bli ett slagfält. Detta kommer att lyfta den avgörande frågan om vad Bernie bör göra i händelse av att Clinton säkrar sin nominering, vilket är det mest sannolika.

Socialist Alternative har ändå från början argumenterat för att det var ett misstag av honom att inte ställa upp som en oberoende kandidat och använda kampanjen som en grundval för att bygga ett nytt parti av och för de 99 procenten som tar strid mot Wall Street och den härskande klassen.

Kampen har dock utvecklats för honom till att handla om att säkra nomineringen som Demokraternas presidentkandidat. Vi anser inte att det är troligt att detta kommer att lyckas med tanke på partiets kapitalistiska och odemokratiska natur, men samtidigt som vi inte fullt ut håller med honom om hans program önskar vi honom och hans anhängare lycka till och vill fortfarande att han ska vinna. Socialist Alternative intervenerade i hans rörelse genom att lansera ”Movement for Bernie” i ett försök att hjälpa de som dras till denna rörelse till att dra slutsatsen om att det är nödvändigt att bygga ett nytt parti och för Bernie att ställa upp som en oberoende kandidat om han blockeras av Demokraterna.

Socialist Alternative och Kshama Sawant kämpar för bygget av ett nytt massarbetarparti för de 99 procenten.

Det är en brådskande uppgift för Bernie att sammankalla en nationell församling av Sandersanhängare och de som vill kämpa för att försvara alla arbetares intressen, mot rasism och för bygget av ett nytt politiskt alternativ till de kapitalistiska Republikanerna och Demokraterna samt den härskande klass de representerar. Detta kan lägga grunden för att kanalisera den rörelse som hans kampanj har släppt lös och debattera nästa steg för att ta kampen framåt.

Om han blockeras på Demokraternas konvent och av Demokraterna bör hans kamp fortsätta och han borde ställa upp som en oberoende kandidat eller på de Grönas kandidatur i presidentvalet i november. Detta är vägen framåt för att säkra att den massrörelse som har vuxit fram tas vidare framåt och att nästa kampstadium förbereds. Utifrån detta kan grundvalen läggas för att bygga ett nytt parti ur denna rörelse.

Bernie tillkännagav i början av kampanjen att han skulle stödja Clinton som Demokraternas presidentkandidat om han besegrades. Detta skulle vara fel och skulle riskera att ångan går ur den massrörelse som har vuxit fram ur kampen. Samtidigt är det förståeligt att Bernie och många av hans anhängare vill besegra det högervidna republikanska partiet och särskilt en rasistisk populist som Trump eller Cruz, men att stödja Clinton är inte vägen till att göra detta. Det är för det första inte säkert att Clinton skulle klara att besegra någon av dem, då misstroendet mot henne är såpass stort. Alla de opinionsundersökningar som har gjorts nyligen indikerar att det är Bernie Sanders som är den kandidat som kan besegra både Trump och Cruz.

Det är en begriplig önskan att vilja besegra Republikanerna – därav stämningar om att ”rösta på det minst dåliga”. Den verkliga oron bland ett brett skikt om att en oberoende kandidatur kan ”splittra rösterna mot Trump” kan bemötas om det finns en verklig risk att den rasistiska Trump vinner på grund av att Bernie ställer upp i de flesta av delstaterna, men inte i de swingdelstater där det är väldigt jämnt lopp. Detta skulle göra det möjligt för honom att ta striden inom en stor majoritet av andra delstater och svetsa samma styrkorna för ett nytt parti.

Att ställa upp som en oberoende kandidat och använda kampanjen till att lägga grunden för bygget av ett nytt parti skulle säkra att ett vapen smids för USA:s arbetare att använda i den kamp som kommer att bryta ut under antingen en Clinton- eller en republikansk administration.

Bernie Sanders har nyligen var mer villkorlig i fråga om att stödja Clinton. Han har i praktiken ställt krav på henne genom att säga att hon måste stödja ett program för Medicare för alla med ett offentligt och skattefinansierat sjuk- och hälsovårdssystem, en minimitimlön på 15 dollar; återuppbyggnad av den sönderfallande infrastrukturen, handlingsplaner mot klimatförändringarna, avgiftsfri utbildning på högskolor och universitet, en skatt på Wall Streets spekulationsaffärer och ett slut på alla kryphål för storföretagen. Han har också indikerat att han inte skulle inkludera Clinton i ett regeringskabinett om han skulle bli vald till president.

Detta är en betydande förändring av Bernie Sanders tidigare kategoriska argument om att stödja Clinton och att han inte skulle ställa upp som en oberoende kandidat. Detta återspeglar dynamiken i kampanjen och trycket från de nya friska krafter som stödjer honom. Han lyfte samtidigt fram den felaktiga idén om att omvandla det kapitalistiska demokratiska partiet snarare än bygget av ett nytt parti.

Hur kampen inom Republikanerna utvecklas är en faktor som kan ha en inverkan på denna möjlighet. Även om Trump har tagit ledningen är det inte säkert att han kommer att vinna Republikanernas stöd som deras presidentkandidat. Partietablissemangent rör på sig och opponerar sig mot honom. Somliga av dem förefaller nu lägga sitt stöd bakom den lika högervidna Cruz. För dem är Trump en farlig ensamvarg. Samtidigt återspeglar han i likhet med rörelsen till stöd för Bernie oron i samhället i USA och den överväldigande känslan bland massan av befolkningen att den gamla etablerade ordningen inte längre representerar dem eller försvarar deras intressen.

Bildandet av nya arbetarpartier äger sällan rum i en ren form, i synnerhet inte där medvetna socialister eller marxister inte finns med processens framkant. Element från eller runt omkring kapitalistiska partier eller institutioner kan påverkas av klasskampen och spela en roll som i dagens USA omkring kampen i fråga Demokraternas nominering till president. Hur långt detta komma att gå är osäkert. Det kommer troligen att fortsätta även efter presidentvalet om Sanders eller hans följeslagare skulle försöka etablera en permanent organisation ”för att fortsätta den politiska revolutionen”. Om en sådan etableras kan den komma att finnas delvis inom och delvis utanför Demokraterna. Detta diskuteras redan en av del kommentatorer – en vänsterversion av Tea Party-rörelsen.

Situationen skulle även kunna vara väldigt olika i olika delstater och pågå under en tid innan situationen blir klarare och tydligare – och antingen resultera i en utbrytning från Demokraterna eller möjligen ett sönderfall av rörelsen om den förblir infångad och fast inom Demokraterna, med påföljande besvikelse eller desillusionering bland dess anhängare.

Dessa omvälvningar i USA har med sig avgörande lärdomar för den internationella arbetarrörelsen och förebådar den händelseutveckling om kommer att skaka andra länder. De kommer att få en stor inverkan på den internationella arbetarrörelsen allt eftersom de utvecklar sig inom världens största imperialistmakt. CWI och dess systerorganisation Socialist Alternative är aktivt inblandade i och deltar i denna kamp med att hjälpa arbetare och unga att dra slutsatsen om att ett nytt oberoende parti av och för arbetare är en nödvändighet samt ta de nödvändiga stegen för att hjälpa till att bygga det.